

Між дротами і між ровами, в млі —
Ніби дві жінки, ніби відьми дві.

Волосся — дріт, а тіло — біла кість;
Їх погляд — світ валить, їх віддих — їсть.

За ними дим волочиться, мов плащ,
Падуть слова, немов каміння з пращ.

«Що робиш, сестро?» — «Кошу ніч і день.
А ти?» — «А я іду й рубаю впень».

«Втомилася?» — «Ще й як! Не чую ніг,
А ти?» — «Що я! Тут чорт би ізнеміг».

«Передше, сестро, то було не те.
Все наверху, коса іде й мете.

А нині жовнір скрився, мов борсук.
Бери його! Не чую, сестро, рук!»

«Колись війна — з краю мандруєш в край,
А нині в воду лізь й до хмар літай».

«Багато ще роботи?» — «Чорт їх вість!
З обох боків велика дуже злість.

З обох боків неімовірна лють.
Такої ще не бачила, мабуть».

«Сестрице! Перше й ми були не ті.
Кров з молоком і коси золоті.

Манили ми до себе і тягли,
За наші ласки люди в бій ішли.

А нині — бач які! Старі-старі,
Беззубі і гидкі, мов упирі!»

«І скучно стало. Ох, як скучно! Нудь!
Зів'яло тіло, і висохла грудь.

Снуєшся полем, ніби той павук,
Ще трохи — й косу випустиш із рук.

Кріпімся! Завтра до роботи знов!»
Чоломкнулись чарками — в них людська кров.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Фрагменти з поеми «Буря»](#);